

339. Az Úr magához ragadja a lelket. Az elragadtatás imájának szentírási alapjai

Imádkozzuk a 147. sz. éneket:

*Jöjj el, Jézus, én szerelmem, jöjj el, édes Istenem!
Hozzád siet az én lelkem, Jézus, gyönyörűségem.
Mert e világ csalárd hívság, nem is tetszik énnékem,
Te vagy egész ékességem, Istenem és mindenem.*

*Szép Jézusom úgy szeretlek, ha szívembe vehetlek.
Téged buzgón megölellek s addig el sem eresztlek,
Míg engemet kegyelmedbe be nem fogadsz s kedvedbe,
S felvitetvén mennyországba, koronát tész fejemre.*

Amikor a kicsiny gyermek az édesapjával játszik, akkor megismeri azt a boldog élményt, amikor az édesapja lehajol hozzá és felkapja őt. A továbbiakban ez az élmény akkor is megörvendezteti a gyermek lelkét, amikor az édesapa még nem kapta fel, hogy felemelje a magasba, de mivel egymás szemébe tekintenek, ismerik egymás szemvillanásából a dolgok menetét, és a gyermek már elkezd örülni, hogy az apu most fel fogja őt kapni, a magasba fogja ragadni.

A vőlegény is, amikor ölelésre kitarja a karjait, de nem érinti mennyasszonya kezét; akkor már a mennyasszony is elkezd örülni, hogy nemsokára karjaiba fogja zárni őt a vőlegénye és felkapja, s a magasba emeli. Ezek a természetes élmények segíthetnek bennünket is az elragadottság, az elragadtatás imájának a tanulmányozásánál.

Nem arról van szó tehát, hogy a lélek már érzi Istennek ezt a magával ragadó ölelését, hanem csak ennek az imamódnak a tanulmányozásáról. Azért szabad örülni annak, ha az Úristen kegyelme mégis magával ragadja az embert egészen a mennyei hazába.

Nézzük tehát a Biblia tanítását: Az imádság mindig kontaktus, kapcsolat Istennel. Amikor Isten magával ragad egy embert, egy lelket, az ennek az eksztázis imádságnak egy nagyon bensőséges szakasza.

I. Hogyan nevelgette Isten választottait az isteni elragadtatás imájába az Ószövetségben?

1. Először **Mózes** nézzük, pontosabban azt a 70 vént, akiket kiválasztott, hogy neki a nép vezetésében segítségére legyenek. Ezek kimentek a táboron kívülre. *Mihelyt alászállt rájuk a Lélek, prófétai elragadtatásba estek. Ez később nem ismétlődött meg* (Szám 11, 25). Úgy látszik az Úristen a tanítást azzal is adja, hogy **az embernek ki kell mennie nemcsak a táborból, a köznapi környezetből, hanem még inkább önmagából, hogy azután Isten magával ragadhassa őt.** Mégis ketten – ezeknek a nevét a Biblia meg is jegyzi: – *Eldad és Medad* nem voltak ott, amikor a többi kiválasztott próféta ebben az elragadtatásban részesült. Ők a táborban kapták meg ezt az isteni érintést. *Józsue, Mózes ifjú kísérője és segítője* akkor mintegy segíteni akarván azt mondja: „*Uram, tiltsd meg nekik!*” (Szám 11, 28). De Mózes, aki fölülről jobban látja, Isten szemével nézi az eseményeket, azt mondja: „*Bárcsak az egész népet prófétává tenné, és kiárasztaná rájuk Lelkét az Úr!*” (Szám 11, 29). Vagyis Mózes jelzést ad, hogy **szabad igényelni, szabad nagyon alázatosan kérni Istentől ezt az önmagunkból kiemelő, kiragadó imádság kegyelmet, de mindig tudván azt, hogy ez ajándék.**

2. A másik tanítómesterünk az elragadtatás imájánál: **Illés próféta**. A Bételben lakó prófétatanítványok odamentek Elizeushoz, Illés próféta tanítványához, és megkérdezték: „*Tudod, hogy ma az Úr elragadja uradat, Illést a fejed fölött?*” – „*Tudom én is, csak hallgassatok!*” – válaszolta (2 Kir 2, 3). Ismerős a történet: azután az Úr tüzes szekéren és forgó szélben az égig ragadja Illést. Azok a fiatalemberek, akik Illés és Elizeus próféta iskolájában tanulták az istenszeretet tudományát, valami belső tudást is kaptak Istennek eme kiváltságos cselekvéséről, hogy Illést az égbe ragadja.

Elizeus figyelmeztetése: *Csak hallgassatok!* Az elragadottság kegyelmét nem kürtölni kell, hanem a lélek mélyén megőrizni. Ez annyira bensőséges élmény Isten és a lélek között, hogy ez csak kettőjükre tartozik.

3. Harmadszor nézzük a **Zsoltáros** élményét, hogyan érvényesül ez az Istentől való elragadtatás az imádkozó ember életében. Úgy látszik, a lélek mélysége, gyöngesége az a jó talaj, amelyből azután ez az imamód kibontakozik. Így mondja a Zsoltáros: *Nyomorúságomban az Urat szólítottam, Istenemhez kiáltottam... lenyúlt a magasból, s megragadott engem, az áradó vizekből magához emelt... kivezetett biztonságos helyre, megszabadított, mert kedvét leli bennem* (Zsolt 17, 7. 17. 20).

Amikor az imádkozó ember Isten nélkül egészen kicsinek, vagy talán még elveszettnek is érzi magát, és az Úrhoz kiált, az Úr, mint jóságos Atya lehajol gyermekéhez, és megragadja őt, kiragadja az életveszélyből. Ebből nagy tanúság: **hogya** életünk folyamán akármilyen **veszélyben vagyunk, az Úr nem fog megfélemlíteni rólunk**. Ő ugyanis Egyszülött Fiát, Jézust a sír mélységéből is kiragadta. Jézus emberi természetével is a mennyei dicsőségbe ragadtatott. A zsoltár erről így jövendöl: *Ujjongással vonult be Isten, felment az Úr harsonaszóval* (Zsolt 46, 6). Milyen dicsőséges lehetett Jézus mennybemenetele, az angyalok éneke. Tudjuk, Jézus azt mondta: „*Elmegyek, hogy helyet készítek nektek, ...azután majd magammal viszlek benneteket*” (Jn 14, 2. 3). A Zsoltáros ezt is megjövendölte: *Elküldi az égből – tudniillik a Szabadítót, a Messiást -, és megszabadít engem. Szeretetét és hűségét küldi hozzám Isten. .. Emelkedj Istenem az egek fölé, dicsőítsenek az egész földön!* (Zsolt 56, 4. 6).

A Mennyei Atya azt a Jézust, Akit emberi mivoltában is megdicsőített, az isteni dicsőség részesévé tett, azt elküldi nekünk Szabadítónak. Ahogyan Ő felemelkedett az egek fölé, úgy akar Isten minket is felemelni a mennyei dicsőség honába. Még nem érezzük, nem tapasztaljuk ezt az isteni felemeltetést; ahogyan az előbb említett gyermek sem tapasztalja meg azt, hogy az édesapja már felemelné, de tudja azt, hogy fel fogja emelni, és már elkezd az ő kis lelke is örvendezni annak, hogy röppülhetek, felemelkedhetek az én édesapám karjai között a magasba.

Isten már az Ószövetségben megígérte: *Otthont ad a hontalannak... otthont talál a te családot, ahol jóságodban Istenünk gondját viseled a Te szegényeidnek* (Zsolt 67, 7. 10). Hogy mi is ez az otthon, azt ugyanez a Zsoltáros mondja meg: „*Árvák atyja és özvegyek pártfogója*”, *Isten az Ő szentséges hajlékában* (Zsolt 67, 6). Isten a mennyei otthon készítői számunkra. Nemcsak megígérte, hanem **Jézus megváltói művével meg is nyitotta mennyei otthonunkat**. Nyitva van az aranykapu, **csak be kell lépnünk már rajta!** De az ember a maga erejéből nem tud oda belépni. Szabad nekünk is fohászknunk, ahogyan *a mély-vizekben hánykolódó hajósok az Úrhoz kiáltottak gyötrelmükben, és Ő kiragadta őket szorult helyzetükből* (Zsolt 106, 6).

Vagy a másik hasonló ima-szituáció, amikor szintén bizonytalan az ember lába alatt a talaj, mert iszapba süllyedt, és akkor kérheti: *Emelj ki az iszaptól, hogy el ne süllyedjek! Ragadj ki azok közül, akik gyűlölnék, és a vizek mélységéből!* (Zsolt 68, 14). A Zsoltáros lelkületével imádkozó ember tehát újra meg újra megélheti akár a teljes létbizonytalanságot, a hontalanságot, a talajtalanságot, a tehetetlenséget, a kicsinységet; de mégis Istenhez száll fel az imája, Isten pedig szívesen meghallgatja mérhetetlen jóságában, vagyis nagy-nagy irgalmában (vö. Zsolt 68, 14). Most jön az Úristen cselekvése: Az ínségest kiragadja szorult helyzetéből. A gyöttrődő embert kiragadja azok közül, akik az életére törnek. A gonoszság, **a gonosz lélek támadása nem érheti Isten gyermekét, mert az Úr a magasba emeli**. Ha egy kutya-falka támadja meg a kis-gyermekeket,

de az édesapa felkapja a földről, és magához ragadja, akkor a kutyák csaholása hallatszik, de az a vicsorgató düh, amellyel el akarnák nyelni, már nem érvényesülhet.

4. Az **Énekek éneke menyasszonya** is egy gyönyörű szép vallomást hall az isteni Völegénytől: *Elragadóan szép vagy. Egyetlen szál hajaddal ...megigézted a szívemet* (Én 1, 16). Jézusnak, ennek az isteni tiszta Völegénynek a szívét is megérinti az Ő jegyesének a tisztasága, szépsége. Egyetlen szeretetből fakadó ima-sóhajjal – amely vékonyabb és láthatatlanabb, mint az egyetlen hajszál – Jézus hagyja magát elbájosni az Ő lélek-menyasszonyától. Amikor az imádkozó ember megtapasztalja ezt a jézusi felé fordulást, *Isten mindig megelőz minket a szeretetben* (1 Jn 4, 9), akkor hasonló kedvességet mondhat az Úrnak: „Jézusom, olyan elragadó vagy! Jézusom, egészen szép vagy! Jézusom, megigézted a lelkemet!” Amikor **Jézus** az imádkozó ember felé fordul, akkor **a tekintetével magához vonja, szeretetével magához ragadja a lelket.**

Ez az egymásra tekintés több, mint a gyermek és a vele játszó édesapa tekintetének egybefonódása. Több, mint a völegény és a menyasszony tekintetének eggyé ragyogása, az egymásba ölekezés pillanata előtt, mint az isteni Völegény tekint az Ő lélek-menyasszonyára.

II. Folytassuk a Szentírás tanítását az Újszövetségből

1. **Pál apostol** így szólt: *Nem mintha már elértem volna – tudniillik a feltámadást és a Krisztushoz való hasonlóságot – és tökéletes volnék, de futok Utána, hogy magamhoz ragadjam, mert Krisztus Jézus is magához ragadott engem* (Fil 3, 12). Az apostol bizonyára így is mondhatta: Krisztus Jézus magával ragadott engem. Ő ugyanis rendkívüli erőről beszél, amelyet Istennek tulajdonít (vö. 2 Kor 4, 7). Valami kimondhatatlan látomásról vagy elragadottságról beszél. Maga sem tudja jól kifejezni, hogy miről van szó. Ő ugyanis *tud egy Krisztusban élő emberről, aki 14 évvel ezelőtt – testben-e, nem tudom, vagy testen kívül, nem tudom, Isten a tudója – aki elragadtatott a harmadik égig, ...és titkos szavakat hallott, amelyeket ember el nem mondhat* (2 Kor 12, 2. 4). Jeremiás próféta szavai érvényesek itt: *Erősebb voltál, Uram, nálam, és legyőztél* (Jer 20, 7).

Itt **az ember nem akar ellenállni** ennek az isteni erőnek. Boldogan hagyja, hogy Isten bölcsessége érvényesülhessen. **Boldogan engedi, hogy Isten ereje magával ragadja.** Ezért van az, hogy éppen Szent Pál szemében a földi dolgok szemétnek, értéktelen holminak látszanak (vö. Fil 3, 8). *Felejt mindent, ami mögötte van, és az előtte-levőre, Istenre törekszik, vágyódik* (vö. Fil 3, 13-14). Ezt a vágyat Isten szívesen teljesíti. Amikor az embernek a vágyódása már nem önmagánál van, hanem Istennél, amikor engedi, hogy lelke egyre jobban Istenhez tapadjon, amikor engedi, hogy az Úr a paradicsom, a mennyország boldogságába ragadja őt, akkor a szemlélődésnek valami csodálatosan magas fokát élheti meg: **Az ember tétlenné teszi magát az imádságban, és engedi, hogy Isten ereje érvényesüljön. Csak odaáll Isten elé,** mint a gyermek az édesapja elé, és engedi, hogy Isten Atyja felragadja őt. Itt megvalósul a keresztyén életeszemély. Isten tevékenysége volt ugyanis az, hogy kinyílt az ég, és földre szállt Isten Fia azért, hogy kiragadjon bennünket a gonosz lélek hatalmából, hogy elragadja a szívünket a mennyország magasába. Amikor a keresztyén ilyen isteni ajándékban részesedik, hogy Isten elragadja a szívét, akkor már a továbbiakban felsőbb régiókban él. Akarataival és vágyaival nem a földön kószál, hanem a mennyei hazában honol.

Megéli: „Uram, a lelkem már nem itt van Nálad, hanem ott van Nálad. Úgy vártalak! Szüntelenül hiányoltam a vigasztaló, érezhető jelenlétedet. Igyekeztem akkor is hűséges lenni, amikor nem éreztelek. Akkor is tudtam, hogy nézed az életemet. **Hittel hittem, hogy** akkor is szeretsz engem. Azután **lehajoltál hozzám,** eljöttél lelkem hajlékába, **betöltöttél szereteted tüzével,** édes lángolásával. Olyan jó volt kitárulkoznom Előtted. Olyan boldog a lelkem, hogy méltatlanságom ellenére is tekintetre méltattál. Olyan boldog a lelkem, hogy magadhoz vonzottál. Olyan **boldog a lelkem, hogy befogadhattalak, és Te betöltöttél. Úgy rád-dobbant a szívem!** Úgy lángolt Tőled a lelkem. Úgy lángol Irántad bennem a szeretet! – És íme, most felemeltél magadhoz, szelíden elragadtad a lelkemet. Micsoda végtelen szeretettel öleltél magadhoz!”

Amikor tehát Isten az eksztázis imájában, az elragadtatás kegyelmével felemeli magához a lelket, akkor olyan állapotot hoz létre, amelynek a során az ember mintegy önmagán kívülre kerül. Nem véletlenül mondják ezt önkívületnek. Tehát **kiragadtatik önmagából, hogy immár Istenben legyen.** Ez, amit az Úr eddig megismertetett az imádságban a lélekkel, csak előgyakorlat, mert Isten az embert egészen **a mennyországba akarja majd ragadni.** Szent Pál ugyanis így tanít: *A felhőkön elragadtatunk a magasba Krisztus elé, és így örökké az Úrral leszünk* (1 Tessz 4, 18).

Báruk próféta még ezt kérdezte: *Ki szállhat fel az égbe, hogy megragadja, és lehozza a felhőből a bölcsességet?* (Bár 3, 29). Itt az Úrtól arra kapunk tanítást: Ha mi nem is tudunk saját erőnkől felszállni az égbe, Ő fogja magához ragadni a lelkünket a felhőkön túlra, a mennyországba. Ott, ahogyan a látnok, János látta: az ember elragadtatásba esik Krisztus jelenlététől (vö. Jel 1, 10). Az majd a célba-érkezés gyönyörűsége lesz, a hazaérkezés öröme. Az elragadtatásnak micsoda gyönyörűsége lesz az, amikor majd **elragadja a lelkünket az Úr a mennyország magasába. Istennek ugyanis ez a célja** az ember teremtésével.

Amikor a *Teremtés könyvében* leírja az ősatyák történetét, akkor Hénochról ezt mondja: *Egész életkora 365 évet tett ki. Isten színe előtt járt, azután nem volt többé, mert Isten elragadta őt* (Ter 5, 23-24). A 365-ös szám a szentírás-magyarázók szerint az év napjai számának megfelelően a tökéletes életpályát jelenti. Hogy ennyire megérinti az Ószövetség és Újszövetség emberét Hénoch példája, aki Isten színe előtt járt itt a földön, azután Istennél élt tovább a mennyben, mert elragadta őt Isten, mutatja az ószövetségi bölcsnek a megnyilatkozása: *Hénoch tetszett az Úrnak, azért elragadta őt, vagyis a paradicsomba vitték. Ő a megtérés példája a nemzetek előtt* (Sir 44, 16). Ez az elragadtatás, Istenhez térés, Istennel levés emelkedett, gyönyörűséges módja.

A Zsidókhöz írt levél szerzője is kiemeli: *Hitéért ragadtatott el Hénoch, hogy halált ne lásson* (Zsid 11, 5). Minél inkább Isten színe előtt éli az ember az életét itt a földön, annál inkább alkalmas lesz arra, hogy a mennyben is örökre Isten színe előtt élhessen. **Minél inkább Istenhez fordul egy ember, annál kedvesebb az élete az Úr előtt,** és úgy, ahogyan Hénochot, az Isten előtt kedves embert is Isten magához ragadja a mennybe.

A Boldogságos Szűz Máriának az élete is kedves volt Istennek, ezért azután a mennyország magasába ragadta őt testével, lelkével földi pályafutása, földi élete befejeztével. *Az alázatos szolgáló leány-nak* micsoda felmagasztalása ez! (vö. Lk 1, 38).

Milyen lelki öröm, amikor az ember Istennek ekkora kegyelmében részesedik! Itt a földön is és hányszor nekirugaszkodunk, hogy megragadjuk Krisztust, hányszor tárjuk ki ima-ölelésre a karjainkat. Hányszor emeljük fel tekintetünket: „Uram, most ragadsz magadhoz?” Van azonban boldog reményünk:

Szent Pál mondja: *Isten nekünk ajándékozta Fiát, hogyne ajándékozna Vele együtt mindent nekünk?* (Róm 8, 32). Az ember ilyen imára fakad: „Ragadd magadhoz a lelkem!” – akkor nem lehet csodálni, hogy Isten előbb-utóbb egyszer csak betölti ezt a gyermeki vágyódást. Az imádságban az imádkozó ember megélheti: „**Uram, magadhoz ragadtál engem!**”

Befejezésül a 147. számú éneket imádkozzuk:

*Édes Jézus, minden utam szíved szerint intézem,
A Te drága szerelmedet szívem mélyén őrizem.
Képed mását lelkem mélyén szépségedbe öltöztess,
S kegyelmednek harmatával szívem földjét öntözgesd!*

*Édes Jézus, szállj szívembe, mikor eljő halálom,
Midőn testem földbe mégyen, lelkem Hozzád fölszálljon.
Végső órák gyötrelmében ágyam mellett lássalak,
Hogy majd egykor fönt az égben mindörökké áldjalak!*